

“Het wordt de marktzangers wel eens verweten dat hun “vliegende bladen” vooral overgevoelige of aangedikte teksten bevatten.

Het volk wil dat evenwel, het moet echt sentiment krijgen en liefst zo treurig dat er tranen bij te pas komen. En waarom zou de marktzanger aan dat verlangen niet toegeven: hij had een dikwijls groot gezin te onderhouden en hij moest leven van zijn stem... en de blaadjes die hij verkocht.

Wellicht om dezelfde reden gebruikte hij soms zangwijzen die niet altijd heel gelukkig gekozen waren, zoals “au plaisir des bois” waarvan de amusante melodie weinig geschikt lijkt voor een moordzaak. Maar het lied was algemeen gekend, en daardoor kon men op zijn wijs gemakkelijk

andere woorden zingen, waardoor iedereen er vlug “mee weg was”.

(Julien De Vuyst in “Het moordlied in de Zuidelijke Nederlanden (XXe eeuw) “, Aurelia Books Brussel, 1977, pag. 9)